

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 91.837 van 21 december 2000
in de zaak A. 70.106/VII-17.923.**

In zake : de n.v. UNILEVER BELGIUM,
die woonplaats kiest bij
Advocaat M. FAURE,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Mechelsesteenweg 210A

tegen :

de Vlaamse Milieumaatschappij.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. UNILEVER op 29 juli 1996 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de "beslissing genomen door de VMM op 20/5/1996, aan verzoekster bezorgd bij brief van 6/6/1996, waarbij het verzoekschrift van een afdeling van verzoekster, genaamd HARTOG UNION, meer bepaald de fabriek genaamd ZWAN, gevestigd aan de Brechtsebaan 913 te 2900 Schoten van 18/8/1995 tegen het aanslagbiljet met art. nr. 1674 ongegrond werd verklaard";

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-Afdelingshoofd P. DE WOLF;

Gelet op de beschikking van 30 maart 1999 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 9 november 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. CRAUWELS die, loco advocaat M. FAURE verschijnt voor de verzoekende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-Afdelingshoofd P. DE WOLF;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord opwerpt dat de Raad van State niet bevoegd is om kennis te nemen van het beroep; dat de verzoekende partij onder meer repliceert dat het feit dat een door de decreetgever georganiseerd administratief beroep bestaat, de bevoegdheid van de Raad van State niet in de weg staat, dat de decreetsbepaling die aan het Hof van Beroep de bevoegdheid gaf om in beroep te oordelen over het bezwaarschrift van de verzoekende partij mogelijk ongrondwettig is, omdat het luidens de Grondwet aan de nationale wetgever toekomt om de bevoegdheid van de rechtscolleges te regelen, en dat de huidige betwisting een geschil is over politieke rechten, waarvoor de Raad van State bevoegd is;

2.1. Overwegende dat artikel 25, § 1, van de wet van 26 maart 1971, luidt als volgt :

"Artikel 25, § 1 : De geschillen tussen een waterzuiveringsmaatschappij en een instelling of onderneming over geldsommen die hetzij wegens intekening op het maatschappelijk kapitaal of op een latere kapitaalverhoging, hetzij als bijdragen of als verzuimsrente verschuldigd zijn, behoren tot de bevoegdheid van de burgerlijke rechtbanken";

2.2. Overwegende dat dit artikel nog steeds deel uitmaakt van de wet van 26 maart 1971; dat er voor het Vlaamse Gewest echter van "afgeweken" wordt; dat eensdeels bij artikel 58 van het decreet van 12 december 1990 betreffende het bestuurlijk beleid "in afwijking van de artikelen 8 tot en met 32" van de wet van 26 maart 1971 voor het Vlaamse Gewest de Vlaamse Milieu-maatschappij wordt opgericht, die de "waterzuiveringsmaatschappij" waarvan sprake in het overgeschreven artikel 25, § 1, is komen vervangen; dat anderdeels bij artikel 69 van het decreet van 21 december 1990 houdende begrotingstechnische bepalingen alsmede bepalingen tot begeleiding van de begroting 1991 "in afwijking van de artikelen 8 tot en met 32" van de wet van 26 maart 1971, een "heffing op de waterverontreiniging" wordt ingevoerd, die de "intekeningen" en de "bijdragen" waarvan sprake in het overgeschreven artikel 25, § 1, is komen vervangen;

2.3. Overwegende, eerste alternatief, dat gesteld dat het Vlaamse Gewest bevoegd was om ook van artikel 25, § 1, "af te wijken" in zoverre aldaar de rechterlijke macht bevoegd wordt verklaard, vastgesteld moet worden dat het dat niet heeft gedaan; dat de enige plaats waar het zich met de bevoegdheidskwestie inlaat, artikel 35quinquiesdecies is, dat in de wet van 26 maart 1971 is ingevoegd bij artikel 5 van het decreet van 6 juli 1994 houdende bepalingen tot begeleiding van de aanpassing van de begroting 1994; dat daar het Hof van

Beroep wordt aangewezen voor de beslechting van de geschillen met betrekking tot de opgelegde heffingen;

2.4. Overwegende, tweede alternatief, dat gesteld dat het Vlaamse Gewest niet bevoegd was om ook van artikel 25, § 1, "af te wijken" in zoverre aldaar de rechterlijke macht bevoegd wordt verklaard, vastgesteld moet worden dat die bevoegdheidsregeling overdraagbaar is op de geschillen omtrent de milieuheffingen die de "intekeningen" en de "bijdragen" waarvan sprake in artikel 25, § 1, zijn komen vervangen; dat, immers, ten aanzien van de vervuilende bedrijven de fundamentele wijziging bestaat in "het niet meer beperkt houden van de bijdrage- of heffingsplicht tot uitsluitend de ondernemingen die in openbare riool loosden" (Gedr. St., Vl. Raad, 424 (1990-1991) - nr. 7, 5, commissieverslag); dat een wijziging van die aard niet ook maar een vermoeden wekt dat de Raad van State de plaats van de burgerlijke rechter zou hebben ingenomen; dat daarbij nog twee zaken bedacht moeten worden : ten eerste, bij de invoering van artikel 25, § 1, lijkt de wetgever niet eens gedacht te hebben aan de mogelijkheid dat de Raad van State bevoegd zou zijn, de bedoeling blijkt geweest te zijn "de burgerlijke rechtbanken bevoegd te maken en de bevoegdheid van de handelsrechtbanken voor sommige gevallen te vermijden" (Gedr. St., Senaat, 1966-1967, nr. 321, 30, commissieverslag); ten tweede, de algemene strekking van de wetgeving is dat voor geschillen over individuele fiscale beslissingen de rechterlijke macht en niet de Raad van State bevoegd is gemaakt; dat de beschouwingen die de verzoekende partij daarbij formuleert hieraan geen afbreuk doen; dat de Raad van State niet bevoegd is om kennis te nemen van het beroep; dat de exceptie gegrond is; dat er dienvolgens ook geen aanleiding is om de door de verzoekende partij in haar laatste memorie geformuleerde prejudiciële vraag te stellen;

3. Overwegende dat de kosten ten laste dienen te worden gelegd van de verwerende partij, nu in het bestreden besluit zelf de mogelijkheid tot beroep bij de Raad van State werd voorzien,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenentwintig december tweeduizend, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	L. LAVRYSEN,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.